

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodanou nemovitost ode před soud první stolice přihlášenému převodnímu poplatku přednostní pořadí. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zrušil usnesení obou nižších soudů a odkázal věc na soud první stolice s příkazem, by po opětném jednání vydal nové usnesení.

Důvody:

Rekursní soud odepřel ve shodě se soudem prvním při rozvrhu nejvyššího podání přihlášenému převodnímu poplatku přednostní pořadí proto, že prý záznam práva zástavního, který pro tento poplatek byl proveden dne 16. června 1924, není takovým prostředkem k jeho vymáhání, by po rozumu čl. III § 14 nařízení ministerstva financí ze dne 3. května 1850, čís. 181 ř. zák. odůvodňoval přetržení promlčení práva přednostního, kterého převodní poplatek podle zákona požívá do tří let počítajíc od té doby, kdy poplatník jej podle platebního příkazu měl zapraviti. Názor ten jest mylný a lze k vyvrácení jeho prostě poukázati na podrobná odůvodnění zdejších rozhodnutí čís. 5314 a 6123 sb. n. s., v němž jest řešena táž otázka. Důvod tento tedy neobstojí, ve věci však vyžaduje zvláštního zřetele okolnost, že tříletá promlčecí lhůta, která ode dne 16. června 1924 jakožto dne provedeného záznamu znovu probíhala, uplynula před udělením příklepu, jež se stalo dne 28. července 1927. Podle výpisu z pozemkové knihy bylo arcíť dne 11. června 1927 pro tento poplatek na vydražených nemovitostech vloženo právo zástavní v pořadí dříve vydobytého záznamu; ježto však tento pozdější vklad nemá se zřetelem na vymáhání poplatku, jak je § 14 uvedeného min. nař. na mysli má, dále sahajícího právního účinku, než dřívější záznam, který podle § 38 odst. C knih. zák. nepotřeboval spravení, bude uvážiti, zda tomuto vkladu lze přiznati právní účinek opětného přerušení promlčení, neboť jen za tohoto předpokladu bylo by lze uznati, že tříletá promlčecí lhůta do příklepu neprošla. Ježto okolnost tato, byť i povahy převážně právní, vyžadovala nezbytně, by o ní při rozvrhovém jednání bylo zvlášť pojednáno (§ 212 ex. ř.), bylo k dovolacímu rekursu zrušiti usnesení nižších soudů a usnésti se, jak uvedeno.

Čís. 8000.

V řízení o povolení exekuce proti cizozemskému státu na základě rozhodnutí mezinárodního smíšeného rozhodčího soudu podle zákona ze dne 28. dubna 1922, čís. 146 sb. z. a n. jest přípustným dovolací rekurs proti srovnalým usnesením nižších soudů.

Rozsah vykonatelnosti rozsudků rozhodčích soudů podle čl. II. (§ 3) zákona ze dne 28. dubna 1922, čís. 146 sb. z. a n. Zákonem tím upravil československý stát exekuci z rozsudků rozhodčích soudů jen proti svým příslušníkům, nikoliv i proti sobě samému. V tuzemsku lze na základě nich povolití exekuci proti cizímu státu pouze na jeho tuzemské nemovitosti, proti cizímu příslušníku pak i na movitosti, pokud jsou v tuzemsku.

(Rozh. ze dne 8. května 1928, R I 305/28.)

Banka navrhla proti maďarskému státu povolení exekuce vnucenou dražbou pražského domu, náležejícího maďarskému státu. Soud první stolice exekuční návrh zamítl. Důvody: Exekuce čelí proti státu a nebylo vykázáno, že vymáhající strana podnikla vůbec a zejména bezvýsledně kroky u příslušného úřadu, který by vymáhanou pohledávku z příslušné státní pokladny poukázal k zaplacení. Stát jinak ani platiti nemůže a plyne proto nutnost výkazu toho z povahy věci. Ježto tento výkaz předložen nebyl, nezabývá se soud ani otázkou přípustnosti exekuce navrhované podle obdoby § 15 ex. ř. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil. Důvody: I soud rekursní má za to, že věc dlužno posuzovati hledíc k ustanovení čl. I. a III. uv. zák. k ex. ř. podle předpisů zde platných, bez ohledu na to, že jde o exekuci pro pohledávku za erárem cizím, nikoli za československým, an zákon nečiní rozdíl mezi občanem tuzemcem a cizozemcem, a dlužno míti na zřeteli zásadu, z ustanovení § 33 obč. zák. zřejmou, že cizozemcům náleží stejná práva (i povinnosti) jako tuzemcům, takže se mohou dovolávati veškerých zákonných předpisů, které jsou jim na prospěch, pokud výjimka není výslovně stanovena. Hledíc k ustanovení dvorního dekretu ze dne 21. srpna 1838 čís. 291 sb. z. s., který byl článkem IX. čís. 5 uv. zák. k ex. ř. ponechán v platnosti, jest míti na paměti, že stát, ať již československý nebo cizí, nelze stavěti na roveň, pokud jde o placení dluhů, soukromému dlužníku; žádný stát nemůže platiti týmž způsobem jako osoba soukromá platí své dluhy, neboť jsou určité předpisy, podle kterých musí úřad k tomu povolený naříditi výplatu určité státní pokladně, věřitel tedy musí si dříve vydobýti ve příčině výplaty prisouzené pohledávky poukaz na státní pokladnu a pak musí peníze mu poukázané u pokladny na kvitanci vybrati, nikoliv čekati, až mu dlužník dluh donese, jako u osob soukromých. Bylo proto nutno při exekučním vymáhání takovéto pohledávky udati a osvědčiti, že kroky ty byly učiněny bezvýsledně (§ 54 čís. 3 ex. ř.) a že nezbyvá než cesta vymáhání exekučního. Podle čl. II. zákona ze dne 28. dubna 1922 čís. 146 sb. z. a n. nepodléhají rozhodnutí smíšeného rozhodčího soudu opravným prostředkům a mají účinek konečného právoplatného rozsudku; o jich vykonatelnosti platí předpisy exekučních řádů o výkonu rozsudků československých soudů; příslušnost zemského civilního soudu v Praze jest tímto článkem odůvodněna. K žádosti o povolení exekuce mělo podle téhož článku připojeno býti vyhotovení rozsudku smírčího rozhodčího soudu v prvopisu nebo jeho ověřený překlad ve státním jazyku, ověřený československým zástupcem, místo toho však předložen byl jednoduchý opis textu francouzského, opatřený překladem tlumočníka, k němuž připojena byla doložka právoplatnosti a vykonatelnosti rozsudku. Podle § 409 c. ř. s. musí rozsudek určití zároveň také lhůtu k plnění, která počíná v případech, kde není, jako zde opravného prostředku, dnem po doručení rozsudku straně k placení povinné. Rozhodčí soud však v rozsudku nestanoví lhůty, ve které placeno býti má, a není ani udáno ani předložen doklad o tom, kdy byl rozsudek stranám doručen, takže, i kdyby se vzala za základ obvyklá jinak lhůta čtrnáctidenní ku placení, není možno zjistiti, od kterého dne má býti čítána. § 7 ex. ř. předpisuje však, že může býti povolena exekuce pouze

tehdy, když z titulu exekučního kromě jiného jest zřejmým čas dlužného plnění a nesmí býti exekuce povolena před splatností pohledávky a před uplynutím lhůty k placení v rozsudku nebo jiném exekučním titulu ustanovené; nebyl-li den splatnosti nebo konec lhůty platební v titulu exekučním ani udáním dne kalendářního ani jinak stanoven, musí býti prokázáno veřejnými nebo veřejně ověřenými listinami, že okolnosti skutkové pro splatnost nebo vykonatelnost rozhodné nastaly. Výkaz takový předložen nebyl. Prohlášením ze dne 11. ledna 1928 postoupil František W. veškeré své nároky z rozsudku straně vymáhající. Vyrozumění dlužníka o postupu není sice předpokladem jeho perfekce, avšak, jelikož nebylo osvědčeno, ba ani tvrzeno, vznikají vzhledem k ustanovením § 1395 a 1396 obč. zák. pochybnosti o tom, zda mezitím dlužník pohledávku postupiteli přímo nezaplatil nebo jinak se s ním nevyrovnal, čímž by strana vymáhající pozbyla práva, domáhati se exekucí zaplacení postoupené pohledávky. Nehledíc k tomu dlužno poukázati k nař. min. sprav. a fin. ze dne 24. října 1897 čís. 251 ř. zák., které nařizuje, že když někdo pohledávku, kterou má za erárem a která je splatna u některé pokladny státní, zcela nebo z části osobě třetí postoupí nebo dobrovolně dá do zástavy, že má o tom, předloživ listinné doklady, vyrozuměti úřad, který k poukazu placení jest povolán, načež úřad ten předložené doklady prozkoumá a pokud postup nebo zastavení není neproveditelné (zejména ne proto, že pohledávka ještě není likvidní a není ještě u určité pokladny poukázána), nebo pokud nejeví se podle platných zákonů býti nepřipustnými, má za současného vyrozumění stran naříditi pokladně výkon, jinak má dáti vyřízení zamítavé. Z toho vidno, že hledíc k ustanovení § 55 čís. 3 ex. ř. bylo povinností strany vymáhající, by předložila listinné doklady v § 9 ex. ř. předepsané o tom, že pohledávka jí vymáhaná přešla řádným způsobem a za souhlasu státu ku placení povinného na stranu vymáhající. Citace čl. IV. zákona čís. 23/28 sb. z. a n., který ostatně ještě účinnosti nenabyl, nepomůže proto, že jednak není tímto ustanovením řešena otázka exekuce na budovy exterritoriální, nýbrž na exekuce v nich prováděné, jednak nejsou tím vyvráceny důvody pro zamítnutí návrhu shora uvedené. Proto také dovolávání se čl. IX. uv. zák. k j. n. nemá smyslu. Mezinárodní smlouva mezi Československem a Maďarskem čís. 120 sb. z. na rok 1927 se věci vůbec netýká, jelikož jde pouze o obchodní smlouvu a čl. 10 úmluvy o železniční dopravě pojednává o obmezení zabavení vozidel a movitostí v těchto vozidlech se nacházejících, které se dostaly provozováním jízdy na území státu druhého, a nemluví a ani nemůže jednati o nemovitostech železničních z té jednoduché příčiny, že tyto nemohou se dostat na území státu cizího a není proto obava, že by tam mohlo dojít k jejich zabavení. Mluví-li stížnost o ohrožení nároku a o nutnosti urychlení exekučního zabavení, stačí odkázati k ustanovení § 33 a 56 vyhlášky min. zahraničních věcí ze dne 28. prosince 1922 čís. 413 sb. z. a n. ve spojení s čl. 239 g) smlouvy trianonské, které se starají o zajištění a o zabezpečení výkonu rozsudků soudu rozhodčího. Posléze citovati jest také komentář Neumannův k ex. ř. str. 84 a r. č. 568 sb. n. s., z nichž zřejmo, že při soudní exekuci proti státu pro nároky soukromoprávní jest obdobně šetřiti zásad § 15 a 28 ex. ř. a

trvati na zásadě, že přípustná jest exekuce jen ohledně takových majetkových součástí, jichž použití lze k uspokojení vymáhajícího věřitele, aniž by tím ohrožen byl zájem státní. Výrok o tom, zda a pokud tomu jest tak, nenáleží přirozeně soudu, nýbrž příslušným úřadům správním, takže nutno dříve slyšeti erár.

N e j v y š š í s o u d zrušil usnesení nižších soudů a uložil prvému soudu, by nepřihlížej k důvodům, z nichž byl návrh vymáhající strany na povolení exekuce zamítnut a k důvodům, z nichž toto zamítnutí bylo rekursním soudem potvrzeno, znova o návrhu tom rozhodl.

D ů v o d y:

Nejprve dlužno řešiti otázku přípustnosti dovolací stížnosti, kterou se tato vůbec nezabývá. Podle § 78 ex. ř. a § 528 c. ř. s. není dovolací rekurs proti srovnalým rozhodnutím nižších stolic přípustný, avšak to předpokládá, že jde o exekuční titul tuzemský. Jde-li o titul cizozemský, je i proti srovnalým rozhodnutím t. zv. mimořádný dovolací rekurs podle § 83 poslední odstavec ex. ř. přípustný, ale v projednávaném případě nejde o titul tuzemský a tu, když nejde ani o titul cizozemský ve smyslu exekučního řádu, t. j. předpisu jeho § 79 (byl sice titul ten zřízen mimo území československé, avšak nelze říci, že je vykonatelný podle zákonných předpisů cizího místa zřízení, nýbrž právě naopak jeho vykonatelnost musí se podle předpisů čsl. zákona níže citovaného posuzovati podle práva čsl.), možno užití jen obdoby a tu je otázkou, která obdoba je bližší, zda obdoba § 78 ex. ř. a § 528 c. ř. s., či obdoba § 83 poslední odstavec ex. ř. Předpis § 83 ex. ř. jest dán k vůli právníkům nesnázím, jež jsou spojeny s otázkou přípustnosti exekuce na mimořádný titul, poněvadž tu přicházejí v úvahu otázky práva soudům domácím neběžného, o němž se teprv namáhavě musí poučiti. O takový titul a neběžné právo jde také v tomto případě a proto je obdoba § 83 ex. ř. plně na místě a dovolací rekurs přípustný. Pokud by šlo o námitky, jež by se vyvozovati mohly z předpisů níže citovaného zákona o vykonatelnosti titulů tohoto druhu, vyvráceny budou při posouzení dosahu těchto předpisů.

Ve věci samé čsl. zákon ze dne 28. dubna 1922, čís. 146 sb. z. a n. o provádění ustanovení o o mezinárodních smíšených rozhodčích soudech mírových smluv, zejména i čl. 239 mírové smlouvy Trianonské předpisuje v čl. II § 3, že: 1. rozhodnutí soudů těch mají účinek konečného právoplatného rozsudku, 2. o vykonatelnosti jich platí předpisy exekučního řádu o výkonu rozsudků československých soudů s těmito odchylkami: a) příslušným k povolení exekuce je zemský civilní soud v Praze, b) k žádosti připojení jest vyhotovení rozsudku rozhodčího soudu opatřeného potvrzením vykonatelnosti anebo jeho ověřený překlad ve státním jazyku ověřený československým zástupcem, t. j. jak předchozí odstavec praví zástupcem československého státu při rozhodčím soudu. Práví-li zákon shora ad 2., že o vykonatelnosti platí předpisy exekučního řádu o výkonu rozsudků československých, je to zcela zřejmě předpis na prospěch vykonatelnosti takových rozhodčích rozsudků, neboť chce předejít tomu, by se tu neděla procedura přede-

psaná v § 79 a násl. ex. ř. pro výkon rozsudků cizozemských, by tedy exekuce na základě nich byla povolována a prováděna hladce a nerušeně a vymáhající strana nebyla vydána nesnázím a nebezpečím této procedury, zejména předpisů § 80 a 81 ex. ř., žádným způsobem však není úmyslem tohoto předpisu, by naopak exekuci stěžoval a zejména podroboval ji všelikým překážkám, které rozličné předpisy kladou v cestu exekuci proti domácímu státu na základě obyčejných exekučních titulů v soukromoprávních věcech, neboť zde jde vždy o věc práva mezinárodního z důvodů mírových smluv, a tu mezinárodní bezelstnost vyžaduje, by se jednalo nejen co nejloyálněji, nýbrž i co nejochotněji, a proto právě byl zákon tento vydán. Nižší stolice nepochopily účel a smysl zákona a vyložily si ho právě zcela opačně, proti jeho úmyslu a duchu, navalující žádané exekuci v cestu právě všechny překážky, jež zákon chtěl odstraniti. Platí-li, jak zákon shora ad 2. praví, o vykonatelnosti rozhodčího rozsudku předpisy tuzemského exekučního řádu, má to ten smysl, že exekuci lze provést na všechny majetkové předměty, jež dle exekučního řádu jsou k tomu způsobilé a že ji dlužno provést ve formách řádem tím předepsaných. Zkrátka řečené rozsudky rozhodčí mají se exekvovati tak, jako kdyby šlo o rozsudek tuzemský mezi jakýmkoli dvěma stranami a jen ad a) je úchylnost v příslušnosti a ad b) úchylnost ve prospěch vymáhající strany, že není potřebí předložiti prvopis rozsudku, nýbrž stačí i ověřený překlad ověřený čsl. zástupcem. Tomuto předpisu je rozuměti tak: správnost překladu potvrdí autorizovaný tlumočník příslušného cizího jazyka a čsl. zástupce potvrdí («ověří») správnost obsahu a vykonatelnost. Nelzeť si mysliti, že by i tento zástupce měl potvrzovati správnost překladu, nýbrž užito-li i u něho slova »ověřiti«, je to jen jiný výraz pro to, co praví předešlá věta, že předloží-li se vyhotovení, musí býti opatřeno potvrzením vykonatelnosti. Toto potvrzení stačí při vyhotovení, při překladu, ale ovšem třeba ještě potvrzení shody s prvopisem, na což právě výraz »ověření« nejsprávněji dopadá. Tyto všechny podmínky však tu dány jsou, neboť překlad ověřen přísežnou soudní tlumočnicí a opatřen potvrzením čsl. zástupce, že je to rozsudek čsl.-maď. smíšeného rozhodčího soudu de dato v Budapešti ze dne 11. listopadu 1927 č. 5 a 9 ve sporu firmy W. contra maďarský stát a že je podle článku 239 písm. g) mírové smlouvy Trianonské a podle § 3 čsl. zákona ze dne 28. dubna 1922, čís. 146 sb. z. a n. právoplatný a vykonatelný. Vzhledem k obsahu čl. II § 3 cit. zákona jsou následující předpisy, jichž se nižší stolice dovolávají: (první soudce) obdoba § 15 ex. ř.; (rekursní soud) čl. I a III úv. zák. k ex. ř., § 33 obč. zák., dv. dekret ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s., čl. IX čís. 5 úv. zák. k ex. ř., § 54 čís. 3 ex. ř., § 409 c. ř. s. Za to pravdu má rekursní soud, že, an exekuční návrh činí postupník, dlužno se zachovati podle § 9 ex. ř. a předložiti veřejnou nebo veřejně ověřenou listinu o postupu, ale notářsky ověřený postup jest předložen, že by pak k účinnosti jeho bylo třeba souhlasu státu a že by tu mělo místo nař. min. sprav. ze dne 24. října 1897, čís. 251 ř. zák., je již shora vyvráceno motivovaným stanoviskem, že tyto a takové překážky pro tyto rozhodčí rozsudky neplatí. Poněvadž je řečený zákon dán jen ve prospěch exekventa, plyne z toho, že nemůže z ustanovení, že o vyko-

natelnosti rozhodčích rozsudků platí předpisy exekučního řádu o výkonu rozsudků tuzemských býti vyvozováno, že by tu neměl mít obdobně místo předpis § 83 ex. ř. o přípustnosti mimořádné dovolací stížnosti. Nastává však důležitá otázka: jak působí zákon ze dne 28. dubna 1922, čís. 146 sb. z. a n. i proti domácímu státu, Československé republice? Může i ona býti takto exekvována? Proti tomu vzpouzí se všecek právní cit a zdravý rozum. Proč by stát upravoval proti sobě exekuci na takovéto nálezy rozhodčích soudů mírových smluv? Proč by raději nesáhl do pokladny a prostě dluh nezaplatil? Zajisté byla by to starost vlády, jak povinnosti z takového nálezu, kdyby nález a tedy povinnost z něho uznávala, splniti, a nikoli starost soudů, by svůj vlastní stát k splnění doháněly. Stát, jehož vláda ostatně takový nález uznati nemusí, jakž plyne z části 1. všech mírových smluv, zvláště též Trianonské, najmě však z článku 13 poslední odstavce, jenž stanoví, že, nevykoná-li se rozhodčí rozsudek, navrhne Rada Společnosti národů opatření, která by mu dodala účinnosti, což není ovšem exekuce soudní, nýbrž mezinárodní nátlak velmocí v Radě zastoupených. Zkrátka podle dosavadního stavu mezinárodního práva nemá toto právo ještě žádného brachia, nebo, jak nauka soukromého práva říká, zevní moci, kterou by provedlo důhon, exekuci, a zůstává i přes Společnost národů rozhodčím mezi státy v poslední stolici pořád ještě bohužel válka, o které i mírové smlouvy, jak čl. 16 dokazuje, vědí, že ji Společnost zameziti nemůže, ačkoli její členové v témž již citovaném čl. 13 poslední odstavce složili slib, kterým se jí odříkají, což ovšem, ač se to nazývá závazkem, je závazkem pořád ještě jen mravním. Zkoumá-li se zákon ze dne 28. dubna 1922, čís. 146 sb. z. a n., shledáme, že i jemu se musí rozuměti podle tohoto obsahu mírových smluv. On sám praví, že provádí ustanovení mírových smluv o rozhodčích soudech, zejména také čl. 239 smlouvy Trianonské. Ale právě tento článek jako odpovídající mu článek ostatních mírových smluv stanoví v tomto § 239 písm. g), kterou právě i čsl. zástupce v ověřovací doložce cituje, že se smluvní strany t. j. smluvní státy shodují v tom, že budou rozhodnutí smíšeného rozhodčího soudu pokládati za konečná a učiní je závaznými pro své příslušníky. Provádí-li zákon ze dne 28. dubna 1922 tento článek 239 smlouvy Trianonské, nemůže mít jiného smyslu, než že upravuje exekuci z rozsudků rozhodčích soudů v článku tom zmíněných jen proti svým příslušníkům, tedy žádným způsobem proti sobě samému. To jest jasně. Avšak, a proto to vše bylo třeba vyložití, upravuje-li exekuci proti svým příslušníkům, nelze říci, že ji upravuje i proti druhé smluvní straně t. j. proti cizímu státu, jenž je rozsudkem odsouzen. Sluší tedy rozeznávati mezi státy a soukromníky. Článek 239 písm. g) smlouvy Trianonské a tudíž i zákon ze dne 28. dubna 1922 vztahují se jen na soukromníky. Podle toho by se zdálo, že nelze povolití exekuci na odsouzený cizí stát. Nicméně lze. Záleží na tom, na jaký předmět se exekuce vede. V rozhodnutí čís. 6976 sb. n. s. ze dne 8. dubna 1927, R I 120/27 provedena podrobně zásada mezinárodního práva *immobilia obnoxia sunt territoris*, a její dosah, že, pokud ide o ni, nečiní se rozdíl, náleželi nemovitost domácímu či cizinci, a tu zase zda cizímu soukromníku, cizímu knížeti nebo cizímu státu, a že zásada ta působí nutně na právo

formální jak co se týče příslušnosti soudu, tak nutně pak i co se týče řízení, (tuzemští soudové mohou vždy jednati jen v mezích domácího soudního řádu § 39 j. n.), takže ohledně nemovitostí jest to lhostejno, je-li vlastníkem osoba domácí či cizí a tu zase cizí osoba exterritoriality požívající, jakouž ovšem je i každý cizí stát, a proto čl. IX j. n. říká, že se tuzemská pravomoc soudní i na jejich nemovitosti vztahuje. K soudní pravomoci však náleží jak proces tak exekuce. Z toho jde, že, pokud jde o nemovitosti v tuzemsku ležící, i cizí stát platí jen za soukromou osobu, a tu zase předpisuje § 33 obč. zák., jímž tedy čl. 239 lit. g) sml. Trian. musí býti nutně doplněn, že cizinci mají stejné občanské t. j. soukromoprávní povinnosti jako domácí a výsledkem je, že na nemovitosti cizího státu v tuzemsku ležící možno vésti exekuci zrovna tak, jako na nemovitosti domácích lidí. Teprve kdyby šlo o jinou exekuci proti cizímu státu, než na zdejší nemovitost, nemohly by ji zdejší soudy povolit a vykonati, protože tu by cizí stát nebyl na roveň postaven zdejšímu příslušníku a nemohly by ji povolit a provést ani zde, neřku-li by dožadovaly o její výkon soudy onoho cizího státu, které by ovšem nebyly povinny dožádání vyhověti. Kdyby šlo o soukromníka dotyčného cizího státu, měl by hořejší zákon ovšem průchod i ohledně exekuce na movitosti jeho v tuzemsku se nalézající, protože soukromník i ohledně nich je podle § 33 obč. zák. postaven na roveň občanu domácímu.

Čís. 8001.

Obchodním zmocněncem podle čl. 47 obch. zák. jest zaměstnanec, jež principál zmocňoval k vybírání trhovích cen od zákazníků a poslal ho, by se zákazníkem vyřídil jeho požadavek, by směl dluh spláceti. Pro objem plné moci obchodního zmocněnce není směrodatným rozsah příkazu, nýbrž rozsah plné moci, jak se jevila na venek. Překročil-li obchodní zmocněnec objem plné moci, jde to na vrub principála, když to tento v předchozích případech trpěl.

(Rozh. ze dne 26. dubna 1928, Rv I 1232/27.)

Proti žalobě o zaplacení kupní ceny za dodané zboží namítla žalovaná předčasnost žaloby, ježto jí byly povoleny žalobcovým účetním Josefem R-em měsíční splátky, které dodržuje. **O b a n i ž š í s o u d v** uznaly podle žaloby, **N e j v y š š í s o u d** zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by o odvolání dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolacímu důvodu nesprávného právního posouzení věci (§ 503 čís. 4 c. ř. s.) nelze upřítí oprávnění. Odvolací soud zjistil, že žalobcův obchodní pomocník Josef R., jenž pravidelně obstarává účetnictví a korespondenci v žalobcově závodě, ku přímému žalobcovu příkazu navštěvuje zákazníky, by přinášel jich objednávky neb inkasoval u nich peníze (trhové ceny), že však není oprávněn obchody uzavírat, nýbrž.